

Interessenter, der have været i Anstalten i de sidst forløbne Aar, skønt der vistnok kan indtræde Tilfælde, hvor dette ikke saa ganske holder Stik. Men lad nu være, at man ved Opgørelsen af Femaarets Overskud vil tage Hensyn til den for 5 Aar siden fremkomne Reservefond, hvilket altsaa vil sige, at den Reservefond, der den Gang var til Stede, kan ikke ved den næstpaafølgende Opgørelse gaa ned; den kan maaske forøges, men gaa ned kan den ikke, i alt Fald ikke i de næstpaafølgende 5 Aar — saa mener jeg dog, at den Maade, hvorpaa § 3 bestemmer et Overkuds Fordeling imellem Reservefonden og de bonusberettigede, næppe kan være rigtig. Jeg kan ikke tro, at det kan være rigtigt, at der af Femaarets Overskud, selv om det er aldrig saa stort, slet ikke skal udbetales Bonus, hvis Reservefonden fra for 5 Aar siden er under 5 pCt. af Summen af Aktiver og Passiver, thi jeg synes, at man derved vilde komme ind paa ganske mærkelige Forhold. Hvis vi tænke os i det Tilfælde, der nu her ligger for, at Reservefonden fra Opgørelsen den 31te December 1890 ikke var de 12,800,000 Kr., som omtales i Anmærkningerne, men kun $4\frac{1}{2}$ Mill., vilde man komme til det Resultat, at der slet ingen Udbetaling af Bonus kunde blive, men at alt det Overskud, der var, skulde henlægges til Reservefonden, thi Reservefonden fra for 5 Aar siden, som jeg forudsætter er $4\frac{1}{2}$ Mill., vilde ikke være 5 pCt. af de 98 Mill., der er Summen af Aktiver og Passiver. Der vilde i det Tilfælde slet ingen Udbetaling af Bonus blive, men de $13\frac{1}{2}$ Mill., som i saa Tilfælde vilde have været Femaarets Overskud, ville alle og udelte være at henlægge til Reservefonden. Hvis derimod Reservefonden var blot 1 Mill. Kr. større, altsaa $5\frac{1}{2}$ Mill., saa var den over 5 pCt. af Summen af Aktiver og Passiver og i saa Fald skulde der finde Fordeling af Overskud Sted mellem de bonusberettigede og Reservefonden. Det hedder i Motiverne, at de Tal, der ere benyttede i § 3, ere vilkaarlige, og det kan selvfølgelig ikke være andet, end at de maa blive vilkaarlige, men det forekommer mig rigtignok, at man her gaar et Stykke for vidt. Jeg antager for øvrigt ikke, at det kan have været Koncipistens Tanke, men at hans Tanke har været en anden, og at han kun har valgt en Udtrykksmaade, der efter min Mening vil kunne føre til uheldige Resultater. Det naturlige forekommer mig at være, naar man nu vil holde fast ved Reservefondens Beløb, som den var

for 5 Aar siden, at man siger, at Reservefonden bør i det mindste være et vist Procentbeløb af Summen af Aktiver og Passiver; 5 pCt. er jo det, som her er Lovforslaget Tanke. Af Overskuddet henlægges der derfor, hvis Reservefonden er mindre end 5 pCt., saa meget, som der mangler for at gøre den til 5 pCt. af Aktiver og Passiver, og Resten af Overskuddet fordeles mellem de bonusberettigede og Reservefonden, og der kan man, om man vil, meget godt bruge en saadan Skala som den, der er fremstillet i Lovforslaget. Man kan gøre det, om man vil, men et Spørgsmaal kan det være, om det ikke var rigtigere at gaa en anden Vej, særlig naar man nøjes med at give en Lov for 3 à 4 Perioder, om det da ikke var rigtigere at gaa den Vej at forhøje det Beløb, som Reservefonden gerne skulde udgøre, noget ud over de 5 pCt. Jeg tør ikke have nogen Mening om, hvilket Beløb det skulde være, skønt jeg finder, at det, der i Lovforslaget er udtrykt som, hvad der skulde være det ønskelige Maksimum for Reservefonden, 24 pCt. af Summen for Aktiver og Passiver, er meget højt. Jeg mener, at man maatte kunne finde noget derimellem, noget, der helst nærmede sig mere til de 5 pCt., og altsaa sige, at naar Reservefonden ikke udgør dette Beløb, 7—8 eller 9 pCt. af Summen af Aktiver og Passiver, tager man af Overskuddet saa meget, som der behøves for at bringe Reservefonden op dertil, og Resten udbetaler man som Bonus. Jeg tror, at man ad den Vej baade vilde komme Ret og Billighed nærmere lige over for Interessenterne og ogsaa i Virkeligheden i det store og lange Løb gavne Anstalten mere og gøre den mere konkurrencedygtig i Forhold til andre Selskaber. Det er nu noget, som jeg ganske skal tillade mig at henlede det høje Tings og det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa. Det er den Slags Ting, som der kan være meget forskellige Meninger om, og jeg tvivler ikke paa, at det Udvalg, der faar med Sagen at bestille, vil faa al den kyndige Vejledning, som kan ønskes, en Vejledning, som jeg vedkender mig selv i allerhøjeste Grad at trænge til. Jeg maa gøre den Bemærkning, at de Betragtninger, jeg her har anstillet over dette Lovforslag, ere rene Lægmandsbetragtninger. Det Forhold, som Lovforslaget drejer sig om, er jo noget, der i Virkeligheden ligger uden for de Forhold, som jeg daglig er vant til at have med at gøre. — Naar jeg gaar videre i Lovforslaget, finder jeg, at der i § 5 er foreslaaet, at Omkostningerne ved